

J. K. ROWLINGOVÁ

Vánoční
PRASÁTKO

ILUSTROVAL JIM FIELD

Albatros

Vánoční prasátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

J.K. Rowlingová

Vánoční prasátko

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vánoční
PRASÁTKO[®]

J. K. ROWLINGOVÁ

Vánoční
PRASÁTKO[®]

Ilustroval Jim Field

Přeložil Petr Eliáš

Albatros

CHRISTMAS PIG

Text copyright © J.K. Rowling, 2021

Illustrations copyright © J.K. Rowling, 2021

The moral rights of the author have been asserted.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

All rights reserved.

Translation © Petr Eliáš, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-00-06428-4 (1. vydání, 2021)

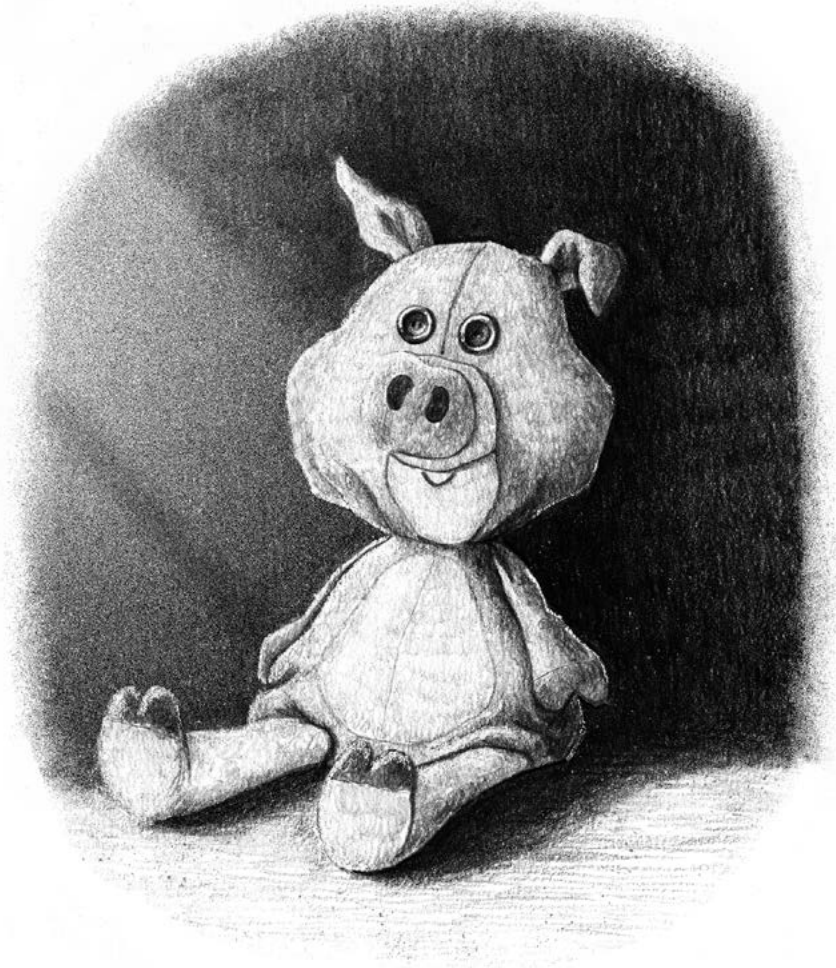
ISBN e-knihy 978-80-00-06490-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06491-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06404-8 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Davidovi
J. K. Rowlingová

Sandymu a Lole
Jim Field

Obsah

ČÁST PRVNÍ: Pašík	12
1 Pašík	15
2 Máma a táta	19
3 Změny	22
4 Hedvika	26
5 Hedvičin Pašík	30
6 Další změny	32
7 Není to Kubův táta	35
8 Andílek z ruličky od toaleťáku	39
9 Štědrý den	43
10 Nový andílek	45
11 Ztracený	50
12 Vánoční prasátko	54
13 Noc zázraků a návratů	58
14 Smrsk	65
ČÁST DRUHÁ: Kdovíkde	73
15 Pod stromečkem	75
16 Kdovíkde	81
17 Troje dveře	87
18 Věžeň	90
19 Koňské Věci	94
20 Proutěný osel	97

ČÁST TŘETÍ: Nepotřeba	100
21 Nepotřeba	103
22 Změny stavu	108
23 Plán	113
24 Krabička na obědy	118
ČÁST ČTVRTÁ: Kdekrucije	125
25 Kdekrucije	127
26 Adresář Áda	132
27 Starosta Struhadlo	139
28 Drtička	144
29 Básnička a Přetvářka	146
30 Tunel	151
ČÁST PÁTÁ: Skládka Neoplakávaných	157
31 Kompas	159
32 Rozbitý anděl	165
33 Příběh modrého králíčka	168
34 Zlozvyci	172
35 Ztráta	177
36 Bodláky	181
37 Koleje	185
38 Brána města	188
ČÁST ŠESTÁ: Nezapomnění	195
39 Nezapomnění	197
40 Pronásledování	204

41	Představení	207
42	Královské pozvání	211
43	Palác	214
44	Královská rodina	217
45	Král	222
46	Králův plán	225
47	Poslední dva hosté	230
48	Let	234
49	Příběh Naděje	238
ČÁST SEDMÁ: Ostrov Milovaných		243
50	Ostrov Milovaných	245
51	Pravda	250
52	Slavný přítel	255
53	Jízda na saních	260
54	Návrat na Skládku	263
ČÁST OSMÁ: Ztrátovo doupě		268
55	Kráter	271
56	Ztrátovo doupě	274
57	Poslední naděje	280
ČÁST DEVÁTÁ: Doma		286
58	Nalezení	289

ČÁST PRVNÍ
Pašík

Pašík

Pašík byl malé prasátko, na omak jako hebký ručník. V bříšku měl drobné plastové korálky, takže se s ním dobře házelo. Měkké nohy byly tak akorát na utření slziček. Když byl Kuba, jeho majitel, docela malý, každý večer při usínání cumlal Pašíkovi ucho.

Prasátko se jmenovalo Pašík, protože když se Kuba učil mluvit, říkal „paše“ místo „prase“. Když byl Pašík nový, měl lososově růžovou barvu a lesklá černá plastová očka, ale Kuba si ho takhle už nepamatoval. Pro něj byl Pašík odjakživa stejný: našedlý a zašlý, jedno ucho od samého žužlání celé ztvrdlé. Oči mu kdysi vypadly a chvíli po nich zbývaly jen maličkaté dírky, ale pak Kubova maminka, zdravotní sestřička, místo korálků našla malé knoflíky. Když Kuba tehdy přišel odpoledne ze školky, Pašík ležel v kuchyni na stole zabalený ve vlněné šále a přes oči měl kousek gázy. Máma mu dokonce napsala lékařskou zprávu: „Pacient: Pašík. Operace: Přišítí knoflíků. Provedl: Máma.“

Kuba od dvou let bez Pašíka nechtěl spát, což často působilo komplikace, protože když došlo na spaní, Pašík obvykle nebyl k nalezení. Někdy mámě s tátou trvalo dost dlouho, než ho našli, a nacházeli ho na těch nejpodivnějších místech: jednou se třeba schovával v tátově tenisce, jindy se zase krčil v květináči.

„Proč ho pořád někam schováváš, Kubo?“ ptala se máma pokaždé, když Pašíka našla zmačkaného v šuplíku v kuchyni nebo ukrytého za polštářem na gauči.

Odpověď byla tajná, znali ji jen Kuba a Pašík. Kuba věděl, že Pašík má rád útulné prostory, kde se může uvelebit a spát.

Pašíka bavily tytéž věci jako Kubu: plížit se pod keři, schovávat se a nechat se vyhazovat do vzduchu. Kubu vyhazoval táta, Pašíka zase Kuba. Pašíkovi vůbec nevadilo, když se ušpinil nebo když omylem upadl do kaluže, hlavně když si s Kubou užili legraci.

Jednou, to už mu byly tři roky, dal Kuba Pašíka do koše. Máma totiž jednou říkala, že do něj patří směšný odpad, a Kubu napadlo, že by se tam Pašík mohl pobavit, a tak počkal, až máma odejde z kuchyně, strčil Pašíka dovnitř a pak si liboval, jak se Pašík zasměje, až koš zase zavře. Máma se smála, když jí Kuba vysvětlil, proč pořád nakukuje dovnitř a zkoumá, co se tam děje. Vysvětlila mu, že do koše nepatří směšný, ale směšný odpad a ten že se

odváží na skládku. Kuba ani náhodou nechtěl, aby Pašík skončil někde na skládce, a tak už ho do koše nikdy nedal.

Ze všech dobrodružství Pašík zvláště voněl a Kuba měl tu vůni moc rád. Byla v ní všechna místa, kam se Pašík na svých dobrodružstvích podíval, a taky teplý tmavý pelech pod Kubovou peřinou a závan mamincina parfému, protože vždycky když přišla popřát Kubovi dobrou noc, objala Pašíka a dala mu taky pusu.

Tu a tam máma usoudila, že Pašík už voní trochu moc a potřebuje pořádně vyprat. Když šel Pašík poprvé do pračky, Kuba ležel v kuchyni na zemi a řval vzteky a strachem. Máma mu ukazovala, jak se Pašíkovi líbí točit se dokolečka v pračce, ale Kuba mámě doopravdy odpustil, až když byl Pašík večer zpátky v pelíšku u Kuby pod peřinou, hebký a suchý a voňavý po pracím prášku. Kuba si na praní brzo zvykl, ale vždycky se těšil, až se Pašíkovi vrátí ta jeho obvyklá vůně.

Ta nejhorší věc se Pašíkovi přihodila, když byly Kubovi čtyři roky. Ztratil se na pláži. Táta už sbalil ručníky a máma pomáhala Kubovi obléct mikinu, když vtom si Kuba vzpomněl, že Pašíka někde zahrabal, ale za nic na světě si nemohl vzpomenout kde. Hledali a hledali, sluníčko už zapadalo a na pláži už skoro nikdo nebyl a táta se ukrutně zlobil a Kuba plakal a naříkal, ale máma mu pořád opakovala, aby to nevzdával, a hrabala rukama všude mož-

ně. A pak, zrovna když táta řekl, že tedy asi budou muset odjet bez Pašíka, Kuba rýpl bosou nohou do písku a palcem narazil na něco měkkého. Vytáhl Pašíka ven, samým štěstím se znovu rozplakal a tatínek prohlásil, že Pašík už s nimi na pláž nikdy nepojede, což Kubovi připadalo krajně nespravedlivé, neboť Pašík měl tuze rád písek, proto ho Kuba ostatně zahrabal.

Máma a táta

Krátce předtím, než šel Kuba do první třídy, přišel rodičům prvňáčků dopis a v něm stálo, že si všichni mají do školy první den donést nějakého oblíbeného plyšáka. Ostatní měli s sebou medvídku, ale Kuba si pochopitelně vzal Pašíka. Každé z dětí si mělo stoupnout před třídu a říct, jak se jejich kamarád jmenuje a proč ho mají rádi. Když přišla řada na Kubu, vysvětlil, proč se Pašík jmenuje Pašík, a vyprávěl o jeho operaci i o tom, jak ho zahrabal na pláži a málem o něj nadobro přišel. Příběhy o Pašíkovi a jeho dobrodružstvích se spolužákům moc líbily, smáli se, a když Kuba skončil, tleskali. Pašík byl zkrátka ta nejzábavnější a nejzajímavější hračka, i když byl jeden z těch ošuntělejších. Když si pak děti mohly jít chvíli hrát, Kuba a ještě jeden kluk jménem Jáchym si s Pašíkem házeli. Těsně před koncem přestávky Kuba upustil Pašíka do kaluže. Večer muselo prasátko zase do pračky.

Kdykoli se Kubovi ve škole nedařilo, dostal špatnou známku nebo se pohádal s Jáchymem nebo se mu na keramice

někdo posmíval, že má křivý hrneček, Pašík na něj čekal doma a malým měkkým kopýtkem mu otřel slzy. Když se Kubovi něco přihodilo, utěšilo ho jeho chápavé a laskové prasátko a on si s ním všude nosil konejšivou vůni domova, která se Pašíkovi vždycky vrátila, ať ho máma prala, jak chtěla.

Jednou večer nedlouho potom, co začal Kuba chodit do školy, ho vzbudil nějaký hluk. Nahmatal ve tmě Pašíka a přitáhl si ho blíž.

Někdo křičel. Znělo to trochu jako tátův hlas. Pak se ozvala rána a křičela zase nějaká paní. Znělo to jako máma, ale takhle ji Kuba ještě nikdy neslyšel. Báł se. Ještě chvíličku poslouchal a tiskl si přitom Pašíka na pusku a nos. Věděl, že se prasátko taky bojí.

Napadlo ho, že táta a máma možná společně zahánějí zloděje. Znal číslo na policii, kam se má v takových případech zavolat, a tak vylezl z postele a potmě se vyplížil na chodbu. S prasátkem v ruce šel po špičkách dolů. Táta pořád křičel, máma pořád ječela. Zloděje Kuba neslyšel.

Vtom se rozlétly dveře do obývacího pokoje a na chodbu vyrazil táta. Neměl pyžamo, ale džíny a svetr. Kuby na schodech si vůbec nevšiml. Otevřel dveře, vyšel z domu ven a zabouchl je za sebou. Pak bylo slyšet motor auta. Táta odjel.

Kuba se vplížil do obýváku. Lampička ležela na zemi a máma seděla na gauči s hlavou v dlaních a plakala. Když

zaslechla Kubovy kroky, vzhlédla a pak se rozbrečela jako nikdy. Kuba si myslel, že mu všechno vysvětlí a bude zase dobře, ale když k ní doběhl, ona ho jen velmi pevně objala, tak jako on objímal Pašíka, když trucoval nebo smutnil.

Změny

Po téhle události s nimi tatínek už nebydlel.

Máma a táta Kubovi každý zvlášť vysvětlili, že spolu nechtějí dál žít. Kuba jim řekl, že to chápe. Jiné děti ve škole taky mají rodiče, kteří spolu nebydlí. Poznal, že potřebují, aby se netrápil, a tak dělal jakoby nic.

Ale někdy večer, když mu máma dala pusu a zavřela za sebou dveře, Kuba plakal do Pašíkova nehybného tělíčka. Pašík všechno věděl a všemu rozuměl, nemuselo se mu nic vysvětlovat. Věděl, co Kubu tíží na prsou. Kopýtky otíral Kubovi slzy. Potmě s Pašíkem nemusel Kuba vůbec nic předstírat.

Nedlouho po Kubových šestých narozeninách vzal táta Kubu na burger, dal mu velkou krabici lega a vyložil mu, že si sehnal práci v zahraničí.

„Ale můžeme si spolu pořád volat, Kubo,“ řekl táta. „Můžeš za mnou taky přiletět na návštěvu. To bude zábava, ne?“

Kubovi to nepřipadalo ani zdaleka tak zábavné jako mít tátu u sebe a moct si s ním hrát, ale nechal si to pro sebe. Zvykal si některé věci neříkat nahlas.

Potom mu máma řekla, že by se možná měli přestěhovat blíž k dědovi s babičkou, aby mohli Kubu pohlídat, když bude ona muset zůstat déle v práci. Našla si nové místo ve velké nemocnici a děda pro ně objevil krásný domek se zahradou jen dvě ulice od jejich domu. Babička s dědou měli hrozně zlobivého psa Tobíka. Kubovi připadal legrační.

„A to budu muset chodit do jiné školy?“ zeptal se Kuba a vzpomněl si přitom na nejlepšího kamaráda Jáchyma.

„Ano,“ přisvědčila maminka, „ale budeš to mít blízko. Určitě se ti tam bude líbit.“

„To si teda nemyslím,“ odvětil Kuba.

Nechtěl se stěhovat, a už vůbec nechtěl chodit do nové školy. Připadalo mu, že máma nechápe, že Kuba si už nepřeje žádné další změny. Chce zůstat s kamarády a ve starém domě, kde s Pašíkem prožil takovou spoustu dobrodružství.

Jednou babička s dědou Kubovi zavolali. Vyprávěli mu, že se na něj i na mámu hrozně těší, že už se nemůžou dočkat, až budou bydlet kousek od nich, a co zábavy si užijí s Tobíkem v parku. Kuba jim na to řekl, že teda jo, ale ve skutečnosti si to nemyslel. Nikdo jiný než Pašík mu nerozuměl. Kuba věděl, že Pašíkovi se po jejich oblíbených schovkách bude taky stýskat.

Několik týdnů po tom, co máma řekla Kubovi o novém domě, se Kuba rozloučil s paní učitelkou i s Jáchymem. Druhý den přijeli stěhováci a naložili všechno, co zůtulovalo jejich starý dům, a máma naložila Kubu a Pašíka do auta a odvezla je sto padesát kilometrů daleko.

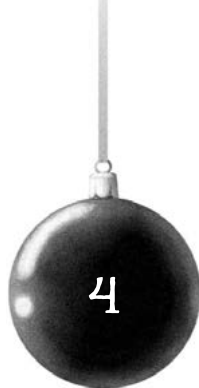
Kuba musel uznat, že cestou byla prča. Pašík mu seděl na klíně a Kuba s mámou hráli, kdo první uvidí, a cestou se stavili na pizzu a na zmrzlinu. Máma Kubovi dovolila, aby si v automatu koupil dvě velké kulaté žvýkačky, jednu pro sebe a jednu pro Pašíka (ačkoli jak později v autě vysvětlil mamince, nedá se nic dělat, bude muset sníst obě on).

I když to Kuba nečekal, v novém domě se mu zalíbilo. Pokojíček měl hned vedle máminy ložnice a za oknem stál vysoký strom. Babička s dědou dorazili pět minut po nich a přinesli tolik jídla, že lednička byla rázem plná. Tobík se mu hned pokusil vytrhnout z ruky Pašíka.

„Ne, Tobíku, to je můj Pašík!“ okřikl ho Kuba. Zastrčil si prasátko pod mikinu, aby se mu nic nestalo, ale hlavu mu nechal čouhat ven, aby vidělo, co se děje.

Stěhováci nanosili do domu všechnen jejich důvěrně známý nábytek. Máma a babička všechno uspořádaly v kuchyni a Kuba, dědeček, Tobík a Pašík prozkoumávali zahradu. Byla na ní spousta zajímavých schovávaček a vyvýšených vyhlídek pro Pašíka, ale Kuba si ho pěkně hlídal, aby mu ho Tobík zase nesebral.

Večer v posteli Kuba objímal prasátko, vdechoval jeho známou uklidňující vůni a oba mlčky uznali, že stěhování nebylo vůbec tak strašné, jak si ho Kuba představoval. Na okně ještě nevisely záclony, a tak Kuba i Pašík sledovali, jak se venku proti potemnělé obloze třepotají listy, až z toho usnuli.

Hedvika

V pondělí maminka načapala Kubu, jak se pokouší do školního batohu propašovat Pašíka.

„To ne, Kubí,“ řekla mu něžně. „Co kdybys ho ztratil?“

Představa, že by se Pašík ztratil v nové škole mezi úplně cizími lidmi, byla strašlivá, a tak Kuba odnesl prasátko zpátky do pokoje, ale bylo mu smutno a bál se, když se blížil ke dveřím školy.

„Určitě to bude bezva,“ řekla mu maminka a objala ho, ale pak zazvonilo a on už musel jít dovnitř.

Mlčel a jen se mračil, protože netvářít se vyděšeně ho stálo dost námahy.

Všechny děti v nové třídě se na něj dívaly. Připadaly mu větší než ve třídě, kam dosud chodil. Paní učitelka se ho vlídně zeptala, jak se jmenuje. Pak ostatní poprosila, aby jeden po druhém přišli k tabuli a ukázali, co o víkendu nasbírali v přírodě. Kuba samozřejmě nic neměl, a tak se jen díval, jak děti ukazují listy, žaludy a kaštiny.

Pak byla přestávka. Kuba si našel koutek, kde ho nikdo nebude otravovat.

Po přestávce paní učitelka všem řekla, aby si vytáhli knížku. Kubovi taky jednu dala. Potom dětem řekla, že pro ně má překvapení, přijdou se na ně totiž podívat starší děti. Každý dostane jednoho pomocníka a ten se s ním bude učit číst.

Dveře se otevřely a dovnitř se nahrnula spousta spolužáků z nejvyššího ročníku. Všichni se zubili a pár z nich mávalo na děti, které znali. Kuba se strašlivě bál.

Mezi ostatními si všiml jedné vysoké dívky. Měla dlouhé černé vlasy svázané do culíku. Nechichotala se jako jiné holky. V klidu stála a poslouchala, jak jim paní učitelka říká, aby si každý vybrali jednoho mladšího spolužáka. Když zachytila Kubův pohled, rychle sklopil oči a zkoumal si prsty.

Velké děti začaly procházet mezi lavicemi a Kubovi spolužáci začali šeptat. „Hedviko! Hedviko! Tady, Hedviko!“

Holčička, která seděla vedle Kubu, taky šeptala: „Hedviko! Hedviko!“

Když si všimla, že se na ni Kuba dívá, vysvětlila mu: „Vidíš tu vysokou černovlasou? To je Hedvika. Je skvělá gymnastka, byla i v televizi.“

„Ahoj,“ ozvalo se vysoko nad Kubovou hlavou.

Vzhlédl. Dívala se na něj Hedvika, co byla v televizi.

„Ty jsi tu nový, vid’?“ zeptala se ho.

Kuba chtěl říct, že ano, ale hlas mu selhal. Všichni na něj zírali a horečné „Hedviko! Hedviko! Hedviko, tady!“ bylo ještě hlasitější než předtím.

Ale Hedvika jako by nic z toho neslyšela. Přitáhla si židli vedle Kuby a sedla si.

„Já budu číst s tebou,“ řekla mu.

Někomu může připadat zvláštní srovnávat měkké prasátko s vysokou jedenáctiletou holkou, co byla v televizi, ale Kubovi na tom nebylo nic divného. Pašík mu první den ve staré škole zajistil spoustu kamarádů a Hedvika se o totéž postarala v nové škole. Po první hodině čtení vedle Hedviky už nebyl ten zakřiknutý kluk. Byl z něj kluk, kterého si vybrala Hedvika, a když ho pak zahlédla u oběda v narvané jídelně, řekla ostatním: „To je můj kámoš Kuba.“

Na celou třídu to udělalo dojem. Všichni se s ním chtěli bavit. Když dojedl sendviče k obědu, kluk jménem Eda se Kuby zeptal, jestli si s ním nechce zahrát fotbal. Eda znal spoustu báječných vtipů. Když máma odpoledne Kubu vyzvedávala, Eda k ní dostrkal svoji maminku a ony se spolu domluvily, že si někdy může Kuba přijít k Edovi domů hrát.

Pašík měl radost, že si Kuba první den v nové škole tak užil. S potěšením poslouchal jeho vyprávění o Hedvice

i Edovi. Kuba samozřejmě nemusel vůbec nic říkat nahlas. Ležel zakutaný pod dekou, za oknem šustilo listí a Pašík všechno věděl a všemu rozuměl, nemuselo se mu nic vysvětlovat. Kuba usnul s jeho korálky vycpaným tělíčkem na tváři a jeho známá vůně se mísila s vůní čerstvě vymalovaného pokoje.

Hedvičin Pašík

Hedvika pomáhala Kubovi se čtením celé pololetí. Čím blíž ji poznával, tím líp rozuměl tomu, proč se s ní celá třída chce kamarádit.

Krom toho, že byla hrozně chytrá a dostávala samé hezké známky a měla tak krásný hlas, že na školních besídkách zpívala sóla, byla Hedvika jedna z nejlepších gymnastek v celé zemi. Jednou byla v televizi a dvakrát o ní psaly noviny. Jejím velkým snem bylo soutěžit na olympiádě. Něco z toho Kubovi řekla sama, zbytek se doslechl od ostatních.

Hedvika nebyla nafoukaná, i když byla slavná. Jednou Kubovi ukázala modřiny, co se jí udělaly, když spadla z kladiny. Gymnastika byla podle všeho děsná dřina. Hedvika vyprávěla Kubovi, že musí pořád a pořád vyhrávat. Dokonce ani druhé místo nestačí. Nemůže si dovolit prohrát, jestli se chce dostat na olympiádu.

Potom jednoho dne přišla na hodinu čtení a byla celá